

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.017 van 5 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tabasaranische origine, geboren in Dagestanskiy Ogni (Dagestan) waar u uw permanente propiska had. Op 17 augustus 2006 vroeg u samen met uw twee partners Pirbayeva Selminaz en Temirkhanova Diana (O.V. 5.954.956) voor het eerst asiel in België. Op 5 juli 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 1 oktober 2007 een weigeringsbeslissing. Uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 23 november 2007 door de Raad van State verworpen. Op 28 januari 2008 diende u samen met Pirbayeva Selminaz een tweede asielaanvraag in. Een dag later, diende uw tweede partner, Temirkhanova Diana, eveneens een tweede asielaanvraag in. U bevestigt uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag en stelt België sindsdien niet verlaten te hebben. Omwille van uw religieuze activiteiten bij een moslimgemeenschap in Moskou, zou u geregistreerd staan als lid van een extremistische groepering. Sinds uw vertrek uit de Russische Federatie werden er drie huiszoekingen verricht in uw huis in Dagestanskiy Ogni. Bij de laatste huiszoeking op 11 januari 2008 werden enkele religieuze boeken in beslag genomen. Na die huiszoeking werd uw broer Igramudin door

de politie meegenomen om een lichaam te identificeren. Hij werd drie dagen opgesloten, mishandeld en ondervraagd over u. De politie liet verstaan dat ze informatie hadden dat u nog steeds in de Russische Federatie verbleef. Ze vertelde uw broer bovendien dat ze enkele kogelhulzen in zijn zakken hadden gevonden. Na drie dagen werd uw broer vrijgekocht. Sindsdien leeft hij ondergedoken bij vrienden in Dagestanskiy Ognj. Op 31 januari 2008 ging Sirazhudin in op een convocatie van de politie te Moskou. Hij werd ondervraagd over zijn laatste reis naar Dagestan. Na de ondervraging werd hij vrijgelaten. Ondertussen werd de vader van uw tweede partner Temirkhanova Diana op 17 en 22 januari ondervraagd door de politie betreffende het feit dat ze getrouwd is met een reeds gehuwde man. Ter ondersteuning van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag legde u bij uw tweede asielaanvraag volgende documenten voor: een kopie voorzien van een originele stempel van een beslissing van de vrederechter van Kaspijsk (Dagestan) dd. 28 oktober 2005, volgens welke uw broer Igramudin een administratieve opsluiting van vijf dagen kreeg wegens uitdagende gedrag bij een identiteitscontrole; drie kopies van processen-verbaal betreffende drie huiszoekingen in uw huis in Dagestanskiy Ognj op 5 mei 2007, 5 oktober 2007 en 11 januari 2008. Bij de laatste huiszoeking werd verboden literatuur in beslag genomen; een kopie van een convocatie volgens welke u zich op 12 juli 2007 bij de politie van Derbent moet melden voor ondervraging; twee originele convocaties volgens welke u als overtreder op 13 september 2007 en 9 oktober 2007 door de MVD in Moskou wordt opgeroepen voor ondervraging; een originele convocatie voor uw broer Sirazhudin volgens welke hij zich als overtreder op 31 januari 2007 bij de politie van Moskou moet melden voor ondervraging. Tot slot legde u meerdere internetartikels voor betreffende verschillende incidenten in Dagestan en enkele brieven waaruit blijkt dat u en uw kinderen naar school gaan in België. In navolging van uw verhoor op het Commissariaat-generaal maakte uw advocaat, mr. K. Hinnekens, die het verhoor niet heeft bijgewoond, een brief over waarin wordt opgemerkt dat de tolk op het Commissariaat-generaal enkele zaken niet of foutief vertaalde tijdens het verhoor en dat u bepaalde zaken niet volledig kon vertellen.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat u enerzijds tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde en anderzijds omdat u geen documenten neerlegde ter staving van uw vluchtrelaas. In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. Uit geen van de door u voorgelegde nieuwe documenten kan immers afgeleid worden dat u door de Russische autoriteiten wordt geviséerd omwille van uw religieuze opvattingen en activiteiten.

Wat betreft de beslissing van een vrederechter in Kaspijsk om uw broer Igramudin een administratieve straf op te leggen van vijf dagen opsluiting wegens uitdagend gedrag en het beledigen van de politie tijdens een identiteitscontrole, dient vastgesteld te worden dat u dit document tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegde ter ondersteuning van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag aangaande de veroordeling van uw broer wegens wapenbezit. Hij zou volgens u ook zijn gearresteerd omdat hij religieus was (CGVS dd. 21 mei 2008, p.4 en dd. 10 mei 2007, p. 8.). Uit de door u neergelegde administratieve beslissing kan echter helemaal niet afgeleid worden dat uw broer werd veroordeeld wegens wapenbezit. Dat zijn religieuze activiteiten de achterliggende reden zouden vormen voor zijn aanhouding, kan er evenmin uit afgeleid worden. U bevestigde dat de inhoud van de beslissing van de vrederechter niet overeen zou stemmen met wat er echt is gebeurd. Gevraagd waarom u niet bij uw eerste asielaanvraag heeft verteld dat het om een veroordeling op basis van verzonnen feiten ging, stelde u enkel bij uw eerste asielaanvraag kort ingegaan te zijn op dit incident (CGVS dd. 21 mei 2008, p.5). Dergelijke verklaring kan als afdoende uitleg niet weerhouden worden. Er werden u immers in het kader van uw eerste asielaanvraag meerdere vragen gesteld over het vonnis en de veroordeling van uw broer (CGVS dd. 10 mei 2007, p. 8). Bovendien beweerde u bij uw gehoor in het kader van uw eerste aanvraag op 10 mei 2007 nog dat de arrestatie van uw broer ow wapenbezit dateerde van 'ongeveer een jaar geleden' (CGVS dd. 10 mei 2007, p. 8.), terwijl het door u neergelegde document, dat naar deze veroordeling zou verwijzen, dateert van 28 oktober 2005.

Aangaande de eerste huiszoeking op 5 mei 2007 dient opgemerkt te worden dat aan het door u neergelegde proces-verbaal ervan geen bewijskracht kan toegekend worden. De authenticiteit ervan kan niet nagegaan worden, gezien het een (slecht leesbare) kopie betreft. U haalde nog twee andere

huiszoekingen aan. Deze twee huiszoekingen dienen gekaderd moeten worden in een gerechtelijk onderzoek door de autoriteiten naar een mogelijke link met gepleegde misdrijven in Dagestan en kunnen bijgevolg geenszins gelijkgesteld worden aan een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo kwam de huiszoeking van 5 oktober 2007 er volgens uw verklaringen na een schietpartij bij de stadspolitie. Als gevolg van de schietpartij werden ook huizen van andere dorpingen doorzocht. Drie vermoedelijke daders werden gearresteerd en een rechtzaak werd opgestart. De gearresteerden behoorden niet tot uw geloofsgemeenschap en uw familie is na de huiszoeking op geen enkele manier nog betrokken geweest bij de rechtzaak (CGVS dd. 21 mei 2008, p.9). De huiszoeking van 11 januari 2008 was naar uw zeggen het gevolg van een confrontatie op 8 januari 2008 tussen Russische ordedienten en enkele strijders in het Tabasarsanski district (Dagestan), waarbij nadien overlevenden werden opgespoord. Volgens de autoriteiten betrof het islamitische terroristen. Uw geloofsgemeenschap was hier niet bij betrokken (CGVS dd. 21 mei 2008, p.10). De inbeslaggenomen boeken zijn volgens het procesverbaal van de huiszoeking verboden. U weet niet of toen ook andere huizen werden doorzocht (CGVS dd. 21 mei 2008, p.10). U maakt geen gewag van verdere gerechtelijke stappen na de verschillende huiszoekingen (CGVS dd.21 mei 2008, p.6 en p. 9-10). Deze huiszoekingen en in beslagnames kunnen gezien bovenstaande vaststellingen geenszins aanzien worden als ongeoorloofde acties.

Uit de door u neergelegde convocaties aan u gericht kan bovendien niet afgeleid worden nav welke feiten u wordt opgeroepen. Het is trouwens opvallend dat de convocatie van de politie van Derbent niet vermeldt in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen. De convocatie op naam van uw broer laat evenmin toe vast te stellen nav welke feiten hij werd opgeroepen. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat uw broer werd uitgenodigd voor een louter informatief gesprek. Na het gesprek kon hij gewoon gaan en kende hij verder geen problemen meer (CGVS dd. 21 mei 2008, p. 11). Uit dergelijke convocatie kan bovendien niet zonder meer afgeleid worden dat u persoonlijk het risico loopt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dezelfde redenering kan gevolgd worden voor de internetartikels die u neerlegde waarin u noch uw geloofsgemeenschap in vernoemd worden.

Wat de ondervragingen van de vader van uw tweede partner betreffende haar huwelijk met u betreft, dient vastgesteld te worden dat deze geplaatst moeten worden tegen de achtergrond van het feit dat bigamie in de Russische Federatie verboden is. Een ondervraging door de politie hieromtrent kan dus geenszins gelijkgesteld worden met een ongeoorloofde actie van de autoriteiten.

De brieven betreffende het feit dat u en uw kinderen naar school gaan in België hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw problemen in uw land van herkomst. Aangaande de brief van uw advocaat, mr. K. Hinnekens, dient tenslotte opgemerkt te worden dat u tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal helemaal geen gewag heeft gemaakt van het feit dat u meende dat bepaalde zaken niet of foutief werden vertaald. Ook heeft u aan het einde van het gehoor hebt u geen zaken meer toegevoegd, wanneer u hierom werd gevraagd (CGVS dd. 21 mei 2008, p. 16). Bij het begin van het gehoor werd u er bovendien expliciet op gewezen dat u elk probleem tijdens het gehoor diende te melden.

In het kader van uw partners Pirbayeva Selminaz en Temirkhanova Diana werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid.

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 50, 52, 57/6, 62, 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van richtlijn 2004/83 van de Europese Unie en van de beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsplicht. Tevens worden de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen machtsmisbruik en manifeste beoordelingsfouten aangewreven.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker een uitgebreide uiteenzetting aangaande de wijze van feitenvinding en motivering. Hij verwijst hierbij naar diverse rechtsleer en rechtspraak zonder zijn theoretische beschouwingen in concreto toe te passen op de voorliggende zaak en de bestreden beslissing.

Verder werpt hij op dat:

- de vraag naar bewijsstukken een hoofdelement is in de eerste beslissing en wanneer er dan bewijsstukken voorhanden zijn, men vervolgens terugvalt op een minder belangrijk aspect van de beslissing. Men mag van hem geen onmogelijke bewijzen verwachten;
- hij in essentie vervolgd wordt omwille van zijn religieuze activiteiten;
- hij zijn verklaring aangaande de arrestatie van zijn broer aflegde zonder grote precisering zodat deze niet perse als zeer nauwkeurig mag worden behandeld alsof hij een exact tijdstip aangaf;
- men inzake de slecht leesbare kopie die geen bewijskracht werd toegekend, soepel moet zijn met de bewijsvoering;
- bigamie geenszins gezien kan worden als grond van zijn vervolging, vermits hij slechts één keer getrouwd was en bijgevolg dienaangaande geen strafbaar feit pleegde. De eigenlijke vervolging was gebaseerd op het willen hebben van relaties volgens welbepaalde religieuze normen;
- fundamentele problemen met de vertolking binnen de vijf dagen werden aangekaart en het niet volstaat het gehoor te confirmeren, hetgeen in casu een schending uitmaakt van het hoorrecht en de rechten van verdediging;
- een eenvoudige verwijzing naar de beslissingen inzake zijn partners in de bestreden beslissing niet volstaat, maar dat eveneens de motieven van deze beslissing er dienen in te staan.

Verzoeker volhardt dat hij wel degelijk gezocht wordt omwille van zijn lidmaatschap van een religieuze groep en stelt betreffende de andere huiszoekingen die uitgevoerd werden in het kader van een gerechtelijk onderzoek, waarbij de andere gearresteerden niet behoorden tot verzoekers geloofsgemeenschap, dat *“hier de verdachte al te systematisch worden gezocht en gevonden, ongeacht zelf van de merites van de zaak bij de aanhangers van een sterkere Islam”*. De kwalificatie door de overheid is ter zake niet dienend.

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat opdat een middel ontvankelijk zou zijn, het niet volstaat allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar dat genoegzaam moet worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend. Te dezen kan de Raad zelfs niet ontwaren welke de bedoeling kan zijn van het aanvoeren van een schending van artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet, dat is opgeheven, van artikel 49 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over het verblijf van de genierter van het vluchtelingenstatuut, en van artikel 50 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de vreemdeling die niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en die de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt zich binnen de acht werkdagen na binnenkomst vluchteling moet verklaren.

Voorts moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel dat de verwerende partij de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te beoordelen, zodat niet valt in te zien hoe artikel 52, dat aan de verwerende partij dezelfde bevoegdheid geeft op andere gronden, kan geschonden zijn. Voormeld artikel 57/6 stelt slechts de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast en bepaalt dat zijn beslissingen met redenen worden omkleed.

De omzettingstermijn van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, is blijkens artikel 38 van de voormelde richtlijn verstreken op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Waar verzoeker aanvoert dat fundamentele problemen met de vertolking binnen de vijf dagen werden aangekaart en het niet volstaat het gehoor te confirmeren, moet erop worden gewezen dat bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal verzoeker werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat hij eventuele problemen moest aangegeven, hetgeen verzoeker in casu heeft nagelaten (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stukken 6 en 7, p. 1). Op 24 mei 2008 stuurde verzoekers advocaat, die zelf niet aanwezig was tijdens het gehoor, een brief met enkele voorbeelden van beweerd foutieve vertalingen waaruit zou moeten blijken dat de vertolking niet betrouwbaar kan worden genoemd. Dit schrijven weerlegt niet het vermoeden van wettigheid dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Bovendien zal hierna blijken dat in de bestreden beslissing verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen verweten worden, maar dat de door hem neergelegde documenten geen ander licht werpen op zijn –in het kader van zijn vorige asielaanvraag- aangetaste geloofwaardigheid.

Voorts is de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Bijaldien kan verzoeker een schending van de rechten van verdediging evenmin dienstig opwerpen.

De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.2.3. De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding van de Commissaris-generaal dat de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht werpen op de negatieve appreciatie van verzoekers geloofwaardigheid, gedaan in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Uit geen van deze stukken kan worden afgeleid dat verzoeker door de Russische autoriteiten wordt geviséerd omwille van zijn religieuze opvattingen en activiteiten.

Deze vaststelling is wezenlijk en wordt door verzoekers argumentatie niet weerlegd. Hij volhardt dat hij wel degelijk gezocht wordt omwille van zijn lidmaatschap van een religieuze groep, doch beperkt zich tot het loutere betwisten en minimaliseren van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven, zonder concreet aan te tonen dat de door hem neergelegde documenten op enige wijze een vervolging omwille van godsdienstredenen aantonen.

Aangaande verzoekers vraag naar een soepeler bewijsvoering, dient te worden opgemerkt dat het vaste rechtsspraak is dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie, te dezen betreft het een fotokopie van het proces-verbaal van de eerste huiszoeking, geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op wat voorafgaat blijven de gronden van de bestreden beslissing staande. De Raad maakt de motivering van deze beslissing dan ook tot de zijne en beschouwt ze als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

3.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde erkend te worden als persoon bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Verzoeker geeft niet aan waarom voormeld artikel 48/4 geschonden zou zijn. In zoverre hij zijn vraag voor subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas hij ook niet aannemelijk maakt dat hij om de redenen, die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 december 2008 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. G. OOGHE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.